



Arrest

nr. 342 104 van 02 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2026 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Deze beslissing wordt op 22 februari 2026 ter kennis gebracht van verzoekende partij en vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: L. (..)

voornaam: M. (..)

geboortedatum: (..) 2002

geboorteplaats:

nationaliteit: Servië

alias: L., M. (..) °(..) 2009; D. A. (..) °(..) 2006; H. A. (..) °(..) 2008; P. M. (..), °(..) 2008

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone KASTZE op 22.02.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van vereniging van misdadigers.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Hij zegt enkel familie te hebben in Luik. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken..*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: L., M. (..) °(..) 2009; D. A. (..) °(..) 2006; H. A. (..) °(..) 2008; P. M. (..), °(..) 2008

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03.02.2026.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone KASTZE op 22.02.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van vereniging van misdadigers.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken..

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: L., M. (..) °(..) 2009; D. A. (..) °(..) 2006; H. A. (..) °(..) 2008; P. M. (..), °(..) 2008

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03.02.2026.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone KASTZE op 22.02.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van vereniging van misdadigers.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, D. N. (...), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie en de verantwoordelijke van het gesloten centrum de betrokkene, L., M. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis vanaf 22.02.2026."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekende partij aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst

dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder "midde" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.1. Verzoekende partij zet, in wat kan beschouwd worden als een enig middel, het volgende uiteen in het verzoekschrift:

- A. *Wat betreft het feit dat dit bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 februari 2026 en betekend op 22 februari 2026, duidelijk in strijd is met de voorschriften inzake een adequate motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten, gelet op de artikelen 1, 2 en 3 e.v. van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, alsmede de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.80, en de schending van artikel 8 van het EVRM. en de kennelijke beoordelingsfout.*

Met betrekking tot de betwiste beslissing verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone KASTZE op 22.02.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van vereniging van misdadigers.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet in gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, noch medische problemen te hebben.

Hij zegt enkel familie te hebben in Luik. Een schending van de Artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van 74/13."

De verzoeker is van mening dat in de motivering van de beslissing geen rekening is gehouden met zijn volledige gezinsleven in België en met de onevenredige aantasting daarvan, en wel om de volgende redenen:

De verzoeker is van mening dat in de motivering van de beslissing geen rekening is gehouden met zijn volledige gezinsleven in België en met de onevenredige aantasting daarvan, en wel om de volgende redenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM niet in acht heeft genomen.

Artikel 8 van het EVRM geeft namelijk geen definitie van het begrip "gezinsleven". Allereerst moet worden nagegaan of er sprake is van een gezin.

Vervolgens moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het bestaan van een gezinsleven wordt in feite beoordeeld. Vervolgens moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezinsleven.

In dit verband moet worden nagegaan of de verzoeker voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het gaat om een beslissing die een einde maakt aan een verworven verblijf.

In het geval van de verzoeker gaat het om een eerste toelating, zoals in deze zaak, en het EHRM is van oordeel dat er geen sprake is van inmenging en er wordt geen onderzoek ingesteld op basis van artikel 8, lid 2, van het EVRM.

In dit geval is het EHRM niettemin van oordeel dat moet worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om het privé- en/of gezinsleven in stand te houden en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) Dit gebeurt door een afweging van de betrokken belangen. Als uit deze afweging blijkt dat de staat een dergelijke positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

Op het gebied van immigratie heeft het EHRM in beide bovengenoemde gevallen bij verschillende gelegenheden erop gewezen dat het EVRM op zich geen recht garandeert voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waar hij geen onderdaan van is, binnen te komen of daar te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan dus evenmin worden uitgelegd als een algemene verplichting voor een staat om de keuze van vreemdelingen voor hun gemeenschappelijke verblijfsland te respecteren en gezinshereniging op het grondgebied van dat land toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues DaSilva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Volgens een algemeen aanvaard beginsel van internationaal recht is het namelijk de taak van de staat om de openbare orde te handhaven, met name bij de uitoefening van zijn recht om de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De staat is dan ook bevoegd om hiervoor voorwaarden vast te stellen. Gezien het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM ,net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, een garantie vormen en niet louter een kwestie van goede wil of praktische regeling (EHRM5 februari 2002, Conka/België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 december 2010, nr. 210.029), anderzijds, is het aan de administratieve autoriteit om, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert ,is het in de eerste plaats aan hem om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende nauwkeurige wijze het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker is in de eerste plaats van mening dat het bestaan van een gezinsleven in België vaststaat, en wel om de volgende redenen.

Hij is namelijk van mening dat de betrokkene bij zijn arrestatie op 22 februari 2026 niet is gehoord voordat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk niet dat de betrokkene vóór het nemen van deze beslissing is gehoord.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de administratie zich heeft beperkt tot het onderzoeken van de informatie die de verzoeker bij zijn arrestatie op 3 februari 2026 over zijn gezinsleven heeft verstrekt.

Indien de betrokkene vóór het nemen van de bestreden maatregel had kunnen worden gehoord, had hij verschillende elementen met betrekking tot zijn gezinsleven in België kunnen aanvoeren, namelijk het feit dat hij samenwoont met zijn partner, die de Kroatische nationaliteit heeft en zwanger is van zijn kind. Bijgevolg moet worden onderzocht of de Belgische staat een positieve verplichting heeft om het recht op gezinsleven van de verzoeker te waarborgen.

Om de reikwijdte van de verplichtingen te bepalen die voor de Belgische staat voortvloeien uit artikel 8, § 1, van het EVRM, moet eerst worden nagegaan of er belemmeringen worden aangevoerd voor de ontwikkeling of voortzetting van een normaal en effectief gezinsleven buiten het grondgebied van de staat.

Indien dergelijke belemmeringen voor het leiden van een gezinsleven elders niet kunnen worden vastgesteld, is er geen sprake van een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het staat echter buiten kijf dat de betwiste beslissing een belangrijke belemmering vormt voor de voortzetting van het gezinsleven van de verzoeker met zijn partner van Kroatische nationaliteit.

De verzoeker is namelijk van mening dat de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten een kennelijk onevenredige inbreuk zou vormen op zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In ieder geval heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een zaak die vergelijkbaar is met die van de verzoeker, waarin een van de familieleden illegaal op het grondgebied verblijft, geoordeeld dat "de verzoeker en zijn partner vanaf het begin wisten dat een gezinsleven in België onzeker was, gezien de illegale verblijfssituatie van [de verzoeker]". oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een zaak die vergelijkbaar was met die van de verzoeker, waarin een van de familieleden illegaal op het grondgebied verbleef, dat "in een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, de omvang van de verplichting van de staat om familieleden van personen die op zijn grondgebied verblijven toe te laten, varieert naargelang de specifieke situatie van de betrokken personen en het algemeen belang.

De factoren die in dit verband in aanmerking moeten worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de mate waarin de betrokkenen banden hebben met de betrokken verdragsluitende staat, de vraag of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen zijn voor het gezin om in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling te wonen, en de vraag of er elementen zijn die verband houden met immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere overtredingen van de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting pleiten [...].

Er moet ook rekening worden gehouden met de vraag of het gezinsleven is begonnen op een moment dat de betrokken personen wisten dat de situatie van een van hen met betrekking tot de immigratiewetgeving zodanig was dat het voortzetten van dat gezinsleven in de gaststaat van meet af aan onzeker was. Volgens vaste rechtspraak van het Hof is in een dergelijk geval de verwijdering van het familielid dat onderdaan is van een derde land in beginsel alleen in uitzonderlijke omstandigheden in strijd met artikel 8 [...] (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse tegen Nederland, §§ 103, 107 en 108).

De Raad zal dus aandacht moeten besteden aan de volgende elementen:

- Verzoeker woont samen met zijn partner, die zwanger is van zijn kind. Zij wonen samen in (...)Luik bij de heer M. (...)
- De partner van de verzoeker heeft de Kroatische nationaliteit en kan een verblijfsrecht in België verkrijgen. Zij onderneemt stappen in die richting.
- De betrokkenen zijn verloofd.
- Zijn partner is zwanger en kan hem dus niet volgen naar Servië, ook omdat ze de Kroatische nationaliteit heeft.
- Bovendien geldt voor hem een inreisverbod van drie jaar, waardoor hij niet bij zijn toekomstige echtgenote kan zijn wanneer hun kind wordt geboren.

Er zijn dus wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden die aantonen dat een terugkeer van de verzoeker naar Servië duidelijk een schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen.

B. Wat betreft het feit dat dit bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken 22 februari 2026 en betekend op 22 februari 2026, duidelijk in strijd is met de voorschriften inzake een adequate motivering van formele handelingen van de administratieve autoriteiten. gelet op de artikelen 1, 2 en 3 e.v. van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, alsmede de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.80, en de schending van artikel 3 van het EVRM, en de kennelijke beoordelingsfout.

Met betrekking tot de betwiste beslissing verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken: "

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone KASTZE op 22.02.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van vereniging van misdadigers.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet in gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, noch medische problemen te hebben.

Hij zegt enkel familie te hebben in Luik. Een schending van de Artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van 74/13.”

De verzoeker betwist dat hij naar behoren is gehoord en verwijt het Vreemdelingenbureau dat het bij zijn arrestatie op 22 februari 2026 niet alle aspecten van zijn gezinsleven in aanmerking heeft genomen. In dit verband betreurt de verzoeker dat hij, ondanks een officieel verzoek aan de tegenpartij, geen inzage heeft gekregen in het volledige administratieve dossier.

In de eerste plaats is de verzoeker van mening dat hij niet op de hoogte is gesteld van het voornemen van de tegenpartij om een bevel tot verwijdering uit het grondgebied tegen hem uit te vaardigen.

Er zij aan herinnerd dat de verzoeker zonder meer door de politie is aangehouden.

Uit de gegevens waarover de verzoeker beschikt, blijkt namelijk niet dat zijn recht om te worden gehoord bij zijn arrestatie op 22 februari 2026 is gerespecteerd.

Als dat wel het geval was geweest, zou de verzoeker argumenten hebben aangevoerd over zijn gezinssituatie en over het feit dat hij samenwoont met zijn toekomstige echtgenote, die zwanger is van zijn kind

In dit geval is de verzoeker van mening dat uit het administratieve dossier geenszins blijkt dat de verwerende partij hem vóór het nemen van het bestreden besluit heeft uitgenodigd om elementen met betrekking tot zijn persoonlijke en gezinssituatie aan te voeren die pleiten voor het nemen of niet nemen van het besluit of voor de inhoud ervan

Om al deze redenen moet het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering worden opgeschort.”

3.3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoekende partij preciseert niet op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat voorziet in de definiëring van begrippen, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd. Hetzelfde kan gezegd worden over de door de verzoekende partij louter aangevoerde doch niet verder toegelichte schending van artikel 3 EVRM. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate op het eerste gezicht onontvankelijk.

3.3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en beslissing tot terugleiding op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden verwijderingsmaatregel, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort noch betwist zij dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren wanneer blijkt dat een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen zich in België ophoudt zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Verder kan de verwerende partij, conform artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet evenzeer een bevel om het grondgebied afleveren aan zodanige vreemdeling wanneer deze door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Beide motieven zijn *an sich* afdoende om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin de vaststellingen betwist die de verwerende partij met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet ertoe gebracht hebben om geen termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen alsook om haar met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet terug te leiden naar de grens.

3.3.5. Verzoekende partij meent evenwel dat *in casu* een schending van artikel 8 EVRM voorligt. Zij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar volledige gezinsleven in België en stelt dat zij niet werd gehoord voor het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nu het bestuur zich slechts beperkt heeft tot het onderzoeken van de informatie die zij bij haar arrestatie op 3 februari 2026 over haar gezinsleven heeft verstrekt. Indien zij voor het treffen van de bestreden beslissing gehoord was geweest, dan had zij kunnen aanvoeren dat zij samenwoont met haar Kroatische partner die zwanger is en die verblijfsrecht in België kan verkrijgen. Haar partner kan haar niet naar Servië volgen gelet op haar Kroatische nationaliteit. Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij – ondanks officieel verzoek daartoe – geen inzage heeft gekregen in het volledige administratief dossier. Zij stelt niet op de hoogte te zijn gesteld van het voornemen van de verwerende partij om de bestreden verwijderingsmaatregel te treffen.

3.3.6. Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij geen inzage heeft kunnen krijgen in het administratief dossier wijst de Raad er vooreerst op dat zij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft maar dat dit een passieve openbaarheid op verzoek betreft gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar raadsman mochten ook, conform artikel 32 van de Grondwet het administratief dossier inkijken op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verzoekende partij draagt zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en het komt haar toe om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman naar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken te bekomen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij of haar advocaat geen toegang zouden hebben verkregen tot het administratief dossier en geen gebruik konden maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994.

Integendeel, uit het administratief dossier komt naar voren dat haar raadsman enkel op 10 februari 2026 via mail het bestuur gevraagd heeft of zij een kopie van het administratief dossier kan overmaken. Het bestuur is aan dit verzoek op 19 februari 2026 tegemoet gekomen door op die datum het volledig administratief dossier zoals het op dat moment bestond over te maken aan de raadsman van verzoekende partij. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt, en verzoekende partij toont dit ook niet op concrete wijze aan, dat zij of haar raadsman na het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel nogmaals inzage gevraagd hebben in het administratief dossier noch dat, zelfs al zou dit zo zijn, het bestuur met miskenning van voormelde regelgeving de inzage zou geweigerd hebben. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat *“ondanks een officieel verzoek aan de tegenpartij (zij) geen inzage heeft gekregen in het volledige administratieve dossier”*.

3.3.7. Verder kan verzoekende partij op het eerste gezicht evenmin gevolgd worden in haar betoog dat zij voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel niet gehoord werd en zij niet op de hoogte werd gesteld van het feit dat het bestuur haar een gedwongen verwijderingsmaatregel wenste op te leggen. Immers bevindt zich in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier het stuk *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* (stuk 35 van het overgemaakte elektronisch administratief dossier) waaruit blijkt dat verzoekende partij op 22 februari 2026 om 8:06:59 uur – en aldus voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel - gehoord werd en dat zij daarbij *“werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden (zie laatste pagina) Hij/Zij werd gewezen op de medewerkingsplicht die op hem/haar rust in toepassing van artikel 74/22 van de wet en de gevolgen indien hij/zij deze plicht niet respecteert. Hij/Zij werd uitgenodigd de informatie te consulteren op <https://dofi.ibz.be/nl/themes/sejour-irregulier/medewerkingsplicht/>”*. Inderdaad blijkt verder uit de informatiefiche gevoegd aan voormeld formulier dat verzoekende partij in kennis werd gesteld van het gegeven dat het bestuur de intentie heeft om ten aanzien van haar een gedwongen verwijderingsmaatregel naar haar land van herkomst te treffen en dat haar gevraagd wordt om de haar gestelde vragen zo volledig mogelijk te beantwoorden zodat de Dienst Vreemdelingenzaken met haar verklaringen kan rekening houden. Verzoekende partij is dan ook op het eerste gezicht geenszins ernstig waar zij voorhoudt dat zij niet op de hoogte werd gesteld van het voornemen van het bestuur om ten aanzien van haar een verwijderingsmaatregel te nemen en zij niet gehoord werd voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

De Raad wijst er daarenboven verder op dat in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist is dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Ook het Hof van Justitie heeft erop gewezen dat: *“55 (...) het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om*

hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.” (HvJ, *Boudjlida*, C- 249/13). Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat dit gebeurd is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij– ondanks het feit dat zij aldus wel degelijk in de gelegenheid was om alle relevante elementen omtrent enig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te brengen bij het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing – weigerde te antwoorden op de vraag of zij in België een partner heeft waarmee zij een duurzame relatie heeft en/of zij kinderen heeft. Zij antwoordde enkel op de vraag of zij familie in België heeft met de stelling: “Ja, in Luik”. Gelet hierop kan verzoekende partij het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade duiden dat zij slechts rekening heeft gehouden met de verklaringen zoals verzoekende partij deze heeft gegeven naar aanleiding van haar horen voor het treffen van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dan ook conform de door de verzoekende partij verstrekte verklaringen vast dat verzoekende partij “verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben” (...) *Hij zegt enkel familie te hebben in Luik. Een schending van (artikel) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*”

De Raad wijst er daarbij verder op dat uit de loutere verklaring familie te hebben in Luik niet kan blijken dat verzoekende partij dienaangaande enig beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft, nu overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Louter verwijzen naar - bovendien niet nader gedefinieerde - familie in België is daarvan uiteraard geen bewijs.

3.3.8. Verzoekende partij houdt thans in het verzoekschrift wel voor dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België met haar Kroatische partner die zwanger is.

De Raad merkt op dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven in wezen een feitenkwestie is die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift dan wel een verklaring van B.M. van Kroatische nationaliteit waarin deze stelt dat zij met verzoekende partij gehuwd is in maart 2024, zij samenwonen in Luik en zij zwanger is van verzoekende partij alsook een verklaring van een derde die stelt B.M. en haar echtgenoot M.L. (verzoekende partij) sinds enige tijd te huisvesten doch, naast de vaststelling dat de verklaring gehuwd te zijn al ondermijnd wordt door het betoog van verzoekende partij waar zij spreekt van haar “toekomstige echtgenote”, dient benadrukt dat dergelijke loutere verklaringen *an sich* niet kunnen volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekende partij met B.M. een relatie onderhoudt, laat staan een voldoende langdurige en duurzame relatie die valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij voegt verder dan wel één foto waarop een man en een vrouw te zien zijn doch, voor zover al kan aangenomen worden dat dit verzoekende partij en B.M. betreffen, blijkt hier evenmin een effectief beleefde gezinsrelatie uit. Ook het gegeven dat B.M. blijkens het gevoegde medisch attest van 24 februari 2026 iets meer dan acht weken zwanger is, toont niet meer aan dan dat B.M. zwanger is, maar daaruit blijkt geenszins dat verzoekende partij de vader is noch dat verzoekende partij met B.M. een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 EVRM. Zo verzoekende partij werkelijk met B.M. een voldoende hechte gezinsrelatie onderhoudt opdat deze beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM, dan kan van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij dit kan onderbouwen met overtuigende concrete stavingstukken. De vaststelling dat zij daartoe in gebreke blijft, doet dan ook besluiten dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Dit alles temeer de Raad er nogmaals op wijst dat verzoekende partij toen zij gehoord werd op 22 februari 2026 geen melding maakte van B.M. en verder uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zij op 2 oktober 2025 nog verklaarde een relatie te hebben met ene A.G.. (stuk 11 van het overgemaakte elektronisch administratief dossier) en op 3 februari 2026 dan weer uitdrukkelijk verklaarde geen relatie te hebben in België (stuk 18 van het overgemaakte elektronisch administratief dossier).

Nu verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven in België aannemelijk maakt, kan zij daaromtrent ook geen belangenafweging verwachten en is haar betoog over het feit dat zij enkel in België met B.M. haar gezinsleven zou kunnen onderhouden, niet dienstig.

Een schending van artikel 8 EVRM ligt op het eerste gezicht geenszins voor.

3.3.9. Verzoekende partij voert verder nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar zij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij enig in de zin van voormelde bepaling relevant gegeven veronachtzaamd heeft. Zo betwist verzoekende partij niet dat zij geen medische problemen heeft en blijkt evenmin dat zij in België een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft.

3.3.10. Gelet op voorgaande dient verder te worden opgemerkt dat, zo de verzoekende partij toch gevolgd zou kunnen worden dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing niet gehoord werd, *quod non*, zij met haar betoog hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hetgeen het door haar thans aangevoerde met betrekking tot haar voorgehouden gezinsleven tot een andere besluitvorming aanleiding had kunnen geven (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C- 372/12).

3.3.11. Gelet op de bespreking *supra* maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen op het eerste gezicht niet aannemelijk.

Het middel is derhalve, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

S. DE MUYLDER